

- conceptual Metaphor / A. Barselona // Metaphor and Metonymy at the Crossroads. A Cognitive Perspective. – Berlin, N.Y., 2000. – P. 36–44.
16. Fauconnier G. Mappings in thought and language / G. Fauconnier. – Cambridge: CUP, 1997.
17. Goossens L. Metaphonymy: The interaction of metaphor and metonymy in expressions for linguistic action / L. Goossens // Cognitive Linguistics. – 1990. – V. 1-3. – P. 323-340.
18. Lakoff G., Johnson M. Metaphors We Live By / G. Lakoff, M. Johnson. – Chicago : CUP, 1980. – 242 p.
19. Ruiz de Mendoza Ibanez F.J. The role of mapping and domains in understanding metonymy / F.J. Ruiz de Mendoza Ibanez // Metaphor and Metonymy at the Crossroads. A Cognitive Perspective / Ed. by A. Barselona. – Berlin, N.Y., 2000.
20. Turner M., Fauconnier G. Metaphor, metonymy, and binding / M. Turner, G. Fauconnier // Metaphor and Metonymy at the Crossroads. A Cognitive Perspective. – Berlin, N.Y., 2000. – P. 130-145.

УДК 801:81'23

КОНЦЕПТ, ПОНЯТТЯ, СЛОВО, ЗНАЧЕННЯ: ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗМЕЖУВАННЯ

**Надія Слєпиніна
(Житомир, Україна)**

У статті проаналізовано різні дефініції та зіставлено значення термінів: концепт, поняття, слово, значення та зміни у їх розумінні та тлумаченні науковцями-філологами.

Ключові слова: *концепт, поняття, слово, значення, мова, мовлення, мислення, вербалізація, комунікативна особистість.*

В статье анализируются различные дефиниции и сопоставляются значения терминов концепт, понятие, слово, значения и изменения в их понимании и толковании учеными-филологами.

Ключевые слова: *концепт, понятие, слово, значение, язык, речь, мышление, вербализация, коммуникативная личность.*

This article analyzes various definitions and compares the values of the terms: a concept, a notion, a word and a meaning; it shows changes in the understanding and interpretation of them by philological scientists.

Key words: *a concept, a notion, a word, a meaning, language, speech, thinking, verbalization, communicative personality.*

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку гуманітарного

знання та в процесі активного переходу від лінгвістики, орієнтованої на вивчення мови в самій собі, до лінгвістики антропологічної, що вивчає мову у зв'язку з людиною, її мисленням і свідомістю, сучасна лінгвістична думка зіштовхнулася з потребою створити для адекватного позначення змістовної сторони мовного знаку новий термін, який би зняв функціональну обмеженість традиційного значення та змісту і в якому органічно поєдналися б логіко-психологічні та мовознавчі категорії [5].

Дискусії навколо проблеми розмежування термінів концепт, поняття, слово, значення проводяться з наростаючою активністю. Незважаючи на відносно тривалі й активні дослідження, проблема їх загальноприйнятого визначення та розмежування лишається недостатньо вивченою, а тому не втрачає актуальності.

Мета статті – проаналізувати представлене в науковій літературі розуміння термінів концепт, поняття, слово, значення, порівняти їх змістове наповнення, продемонструвати їх особливості у застосуванні.

На думку А. Кубрякової, термін концепт є «зонтичним», він «покриває» предметні області кількох наукових напрямків: в першу чергу когнітивної психології та когнітивної лінгвістики, що займаються проблемами мислення та пізнання, зберігання і переробки інформації [9].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У зарубіжній та вітчизняній лінгвістиці історія застосування термінів концепт, поняття, слово, значення доволі тривала і різноманітна. Лише за останній час так чи інакше до зазначених одиниць зверталися Ю. Степанов, В. Кононенко, Р. Кісь, В. Карасик, Г. Слишкін, С. Воркачов, А. Вежбицька, З. Попова, Й. Стернін, І. Голубовська, О. Бабушкін, М. Болдирев, Є. Рахіліна, А. Залевська, В. Маслова, М. Піменова, С. Шишкіна та ін. Проте у вживанні названих термінів, особливо з урахуванням різних галузей мовознавства – від традиційної лінгвістики до когнітології та ін. – існують проблеми, що потребують вирішення.

Виклад основного матеріалу. Ключове поняття когнітивної лінгвістики – концепт – найчастіше розглядається в двох напрямках: в лінгвокультурологічному (Ю. Степанов, В. Кононенко, Р. Кісь, В. Карасик, Г. Слишкін, С. Воркачов, А. Вежбицька тощо) та в семантико-когнітивному (З. Попова, Й. Стернін, І. Голубовська, О. Бабушкін, М. Болдирев, Є. Рахіліна). Головна мета першого підходу – це дослідження дискурсу (мовлення) у зв'язку з культурою (матеріальною, духовною) народу, що дозволяє виявити культурну значущість фрагмента позамовної діяльності, а значить і національні особливості культури. Основний зміст другого – семантико-когнітивного – полягає в кореляції семантичного простору мови з концептосферою народу, яка і є інформаційною базою його свідомості й мислення, менталітету взагалі.

Опубліковано доволі багато робіт, присвячених різним проблемам концептології, включаючи інтерпретацію поняття "концепт". Вивчення концепту, на думку С. Шишкіної – це «подорож» в глибини мислення, спроба розділити досвід, що зберігається в пам'яті людини, на базові фрагменти.

Загальним началом у розумінні концепту є те, що він сприймається як

комплексне, багатовимірне соціопсихічне утворення, що співвідноситься як з колективною, так і з індивідуальною свідомістю [16]. Але поки у когнітивній лінгвістиці поняття "концепт" належить до числа нечітко визначених лінгвістичних категорій, оскільки сам термін «концепт» відносно новий і не однозначно визначений.

Великий енциклопедичний словник трактує: «поняття (концепт) – явище того ж порядку, що і значення слова, але розглядається в іншій системі зв'язків, значення – в системі мови, поняття – в системі логічних відносин і форм, досліджуваних як у мовознавстві, так і в логіці» [3, с. 384].

У філософському енциклопедичному словнику концепт тлумачать як одну з логічних форм мислення на противагу думці і висновку, які складаються з понять. Проводиться межа між поняттями, якими ми користуємося в повсякденному житті, і поняттями логіки. Зазначається, що в мисленні народу або окремої людини поняття утворюються не шляхом сприйняття і об'єднання притаманних групі предметів однакових ознак, а завдяки тому, що спочатку сприймаються і переробляються поняття істотних властивостей речей [14, с. 354].

В лінгвокогнітивних дослідженнях концепти відображають зв'язок феномена значення слова зі знанням і структурою його відображення у свідомості. Так, А. Вежбицька розглядає концепт як об'єкт зі світу ідеального, який має ім'я і відображає культурно зумовлені уявлення людини про дійсність [4, с.10]. М. Болдирєв характеризує концепт як «квант знання», орієнтований на відображення онтології світу в зв'язку з потребами соціальної дійсності [2, с. 22]. Іноді поняття «концепт» трактується як синтез логічних і гносеологічних уявлень про об'єкт [10, с. 80]. На думку О. Залевської, концепт – це спонтанно функціонуюче в пізнавальній та комунікативній діяльності індивіда базове перцептивно-когнітивно-афективне утворення динамічного характеру, яке підпорядковується закономірностям психічного життя людини і в результаті цього відрізняється від поняття значення як продукту наукового опису з позиції лінгвістичної теорії [6].

Хоча зміст поняття «концепт» досить помітно варіює в різних напрямках когнітивної лінгвістики (крім названих, існують лінгво-логіко-філософський, психолінгвістичний, лінгвопсихологічний напрямки, межі між якими, звичайно, умовні) та в дослідженнях деяких науковців, варто зазначити, що вищевказані визначення концепту не виключають одне одного, а лише підкреслюють різні способи формування концепту. Тому, проаналізувавши різні визначення такого поняття, можна виділити його інваріантні ознаки:

- концепт є основною одиницею свідомості;
- концепт – мінімальна одиниця людського досвіду в його ідеальному уявленні, вербалізована за допомогою слова і має польову структуру;
- його зміст репрезентується в семантиці мовних знаків;
- будучи вмістищем культурного знання, концепт служить одиницею культури;
- концепт функціонує як основна одиниця обробки, зберігання та передачі знань;

- синтез концептів формує концептосферу з гнучкими смисловими межами;
- концепт є соціальним утворенням, при цьому асоціативне поле обумовлює його прагматику [11, с. 47].

Оскільки формування концепту здійснюється насамперед за допомогою індивідуальної діяльності людини, зокрема комунікативної, природно розглядати структуру концепту в органічному зв'язку зі структурою комунікативної особистості. У сучасній теорії комунікації комунікативна особистість трактується не лише як окремий мовець, але і як певний, культурно обумовлений тип комуніканта.

Будь-який концепт прагне придбати словесну оболонку, тому однією з центральних теоретичних проблем когнітивної лінгвістики стає проблема співвідношення концепту і слова.

Більшість дослідників (О. Бабушкін (ранні роботи), Г. Слишкін, С. Воркачов та ін) вважають, що концепт завжди має словесне вираження та обов'язково названий словом, інакше не можна говорити про його існування. Ми виходимо з того, що словесна номінація концепту не є обов'язковою умовою виділення концепту як реально існуючої ментальної одиниці і в принципі не є обов'язковою для існування концепту. Сучасні психолінгвістичні та нейролінгвістичні дослідження показують, що механізми мислення і вербалізації дуже різні.

Оскільки концепти можуть бути вербалізовані не лише лексемами, а й широким колом інших мовних одиниць, то функціонують вони в універсальному предметному кодї людини, виконуючи функції одиниць мислення, але не знаходячи при цьому виходу в мову і комунікацію, оскільки деякі з них просто не призначені для обговорення з іншими людьми. При цьому у разі необхідності вони, звичайно, можуть бути вербалізовані окказіональними мовними засобами або «виражені», за В. Карасиком, тобто описані словесно без прямого називання самого концепту [8], а також можуть бути описані дослідником в словесній формі. При цьому наявність вербалізації не є для концепту обов'язковою умовою його існування.

Будь-який мовний знак репрезентує концепт у мові, у спілкуванні, при цьому він представляє концепт не повністю: за допомогою семантики відображає кілька основних концептуальних ознак, релевантних для повідомлення, передача яких є завданням мовця, входить в його інтенцію. Весь концепт у всьому багатстві свого змісту теоретично може бути виражений тільки сукупністю засобів мови (усім номінативним полем концепту), кожне з яких розкриває лише його частину. Таким чином, вербалізованими і невербалізованими можуть бути як сам концепт у цілому, так і його окремі смислові частини.

Слово є засобом доступу до концептуального знання, і, отримавши через слово цей доступ, ми можемо підключити до розумової діяльності й інші концептуальні ознаки, безпосередньо словом не названі. Мовна номінація, таким чином, це ключ, який «відкриває» для людини концепт як одиницю мисленнєвої діяльності і надає можливість скористатися ним у мисленнєвій

діяльності. Слово порівнюють із вмикачем: будучи сприйнятим, воно «вмикає» концепт у нашій свідомості, активізуючи його в цілому і «запускаючи» його у процес мислення [13].

Наявність мовного вираження для концепту, його регулярна вербалізація підтримують концепт у стабільному, стійкому стані, роблять його загальновідомим (оскільки значення слів, якими він передається, відомі носіям мови, відображаються в словниках).

Проблему співвідношення слова і концепту ускладнює і те, що крім концептів, що виявляються при аналізі лексичних одиниць, існують концепти, які не виражаються окремими лексичними одиницями і виявляються лише в результаті логіко-семантичного аналізу класів та парадигм лексичних одиниць. До таких концептів належать в першу чергу класифікуючі, тобто ті, що використовуються для класифікації різних предметів та явищ дійсності. Більшість узагальнюючих класифікуючих концептів у свідомості носія мови не пов'язана з будь-якою конкретною назвою (наприклад: назви предметів природи, штучних предметів, психічних якостей людини і багато ін. подібного типу). Ці концепти виявляються в процесі семантичного аналізу та класифікації лексичних одиниць, при аналізі лексико-семантичних парадигм. Носій мови, прекрасно розуміючи, що таке «відтінок кольору» або «назва штучних (продукт діяльності людини) предметів», може оперувати цими концептами в мисленні, хоча в мові ці концепти, як правило, не названі, а опис їх конструюється зазвичай лише лінгвістами в процесі лінгвістичного аналізу лексичних мікросистем [13].

Терміни слово і концепт часто об'єднують за допомогою терміна поняття, тим самим розриваючи смислові межі між ними. У філософії і логіці для дефініції концепту використовують феномен поняття, підкреслюючи ідентичність їх ментальної природи. Однак частіше «концепт» і «поняття» розглядають відповідно як загальне і часткове. Іноді поняття трактується як синтез логічних і гносеологічних уявлень про об'єкт [10]. Що стосується опозиції концепт vs поняття, зауважимо, що останнє виступає одиницею, яка дає інформацію про фрагмент знання, а концепт, крім того – і про сферу його вживання. Тому концепт у змістовному плані ширший, оскільки він відображає будь-які ознаки реалії, в той час як поняття завжди пов'язане тільки з поданням набору необхідних і достатніх логічних ознак для його ідентифікації.

На відміну від поняття, концепт завжди містить ознаки не лише денотативної, але й коннотативної смислової сфери, оскільки він [концепт] виражає уявлення людей, як носіїв певної культури, про характер явища, яке відображає концепт. Правда, подібну ситуацію складно сформулювати, не вдаючись до феномена слова, а в таких випадках не завжди вдається уникнути ототожнення концепту і слова. Таким чином, можна стверджувати, що концепт відображає різнобічну інформацію (ментальну, логічну, психологічну, культурну та ін) в свідомості людей, тоді як поняття – смислові організації релевантних ознак. У цьому сенсі поняття не тільки вужче, ніж концепт, але і є складовою частиною останнього.

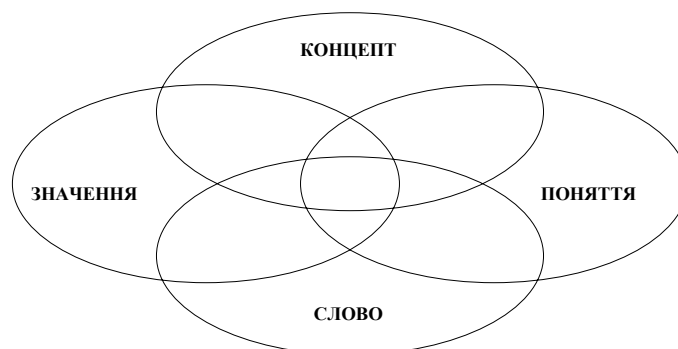
Отже, найбільш структурованою частиною концепту є поняття. Воно

сигналізує про еволюцію концепту від образного компонента до власне мисленнєвого (раціонально-логічного). Понятійна складова концепту є основою значення слова. Поняття охоплює необхідний мінімум найважливіших, базових для концептуалізації денотата когнітивних ознак на логіко-раціональному рівні. Цей інформаційний мінімум ознак конструює ядро значення слова, навколо якого формується його прагматична та периферійна частини. Адже людина, пізнаючи певний предмет або явище, одночасно передає своє ставлення до них. Семи лексичного значення – носії тих ознак, які формують зміст концепту в межах мовної картини світу. Маючи спільну когнітивну природу, значення та концепт є продуктами діяльності різних видів свідомості – відповідно мовної та ментально-культурної, тобто частини й цілого.

У трактуванні Дж. Лайонза значення ототожнюється з концептом, що є невірним, проте чітко розмежовуються недиференційовані деякими авторами поняття концепту і референта, і, по-друге, проводиться дуже важлива для розуміння природи словозначення думка про те, що слово є нерозривною єдністю форми і значення [17].

Цікаві думки щодо співвідношення концепту і значення знаходимо у низки авторів. Так, О. Ахманова розмежовує мовне значення і поняття і доводить, що значення є частиною мови, «між словами (а отже, і значеннями) і поняттями немає однозначної взаємовідповідності» [1, с. 28–31]. Є. Шендельс справедливо стверджує: «...вочевидь, що слово і обсяг його значення не рівні поняття» [15, с. 20]. В. Звегинцев також відмежовує значення і поняття [7, с. 344] і так пояснює основу їх розбіжності: «Різниця між поняттям і лексичним значенням слова полягає в тому, що в формуванні першого беруть участь, так би мовити, дві сили: предмет і мислення, а в формуванні другого – три сили: предмет, мислення і структура мови» [7, с. 346].

Не випадково існує недостатньо чітке розмежування між термінами концепт, поняття, слово і значення. Їх розуміння здійснюється в різних наукових дисциплінах з різних позицій, між якими тим не менш завжди виявляються принаймні точки, а то і безліч точок дотику. Вочевидь, немає сенсу відривати ці терміни один від одного, оскільки вони не лише взаємопов'язані і взаємозумовлені, але являють собою єдність, в якій кожен окремий елемент передбачає існування системи інших. Однак ця єдність не суперечить необхідності розмежування елементів, оскільки кожен з них, будучи відносно самостійним, може бути окремим предметом розгляду (рис. 1).

Рис. 1

Усвідомити співвідношення концепту і значення слова дуже важливо, адже від цього залежить як визначення предмета психо- і когнітивної лінгвістики, так і розробка методів аналізу мовної семантики. Складнощі в розмежуванні значення та концепту визначаються на межі їх перетину, вони і вимагають розгорнутого обговорення.

<i>Значення</i>	<i>Концепт</i>
<i>Спільне</i>	
<ul style="list-style-type: none"> ✓ виникають як результат відображення і пізнання дійсності свідомістю людини <li style="padding-left: 40px;">✓ мають когнітивну природу ✓ відображають певні сторони явищ реальної дійсності 	
<i>Відмінне</i>	
<ul style="list-style-type: none"> ▪ мовний феномен; ▪ формується на основі відповідних концептів; ▪ має універсальну природу; ▪ конституює змістовну частину словесних знаків; ▪ має ідіоетнічний характер; ▪ обумовлене типологічними особливостями конкретної мови. 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ елемент концептосфери; ▪ з конкретним мовним знаком прямо не пов'язаний; ▪ може виражатися багатьма мовними знаками, їх сукупністю; ▪ може не мати представленості у системі мови; ▪ може озвнішнюватися на основі альтернативних знакових систем (жести і міміка, музика і живопис, скульптура і танець та ін).

Значення щодо до концепту є його частиною, названа регулярно використовуваним і відтворюваним у даному об'єднанні мовним знаком і представляє у спілкуванні комунікативно релевантну для певної лінгвокультурної спільноти частина концепту.

М. Піменова справедливо порівнює співвідношення слова і концепту із співвідношенням видимої і невидимої частин айсберга. Дослідниця стверджує, що компоненти лексичного значення висловлюють значущі концептуальні ознаки, але не в повному обсязі, а концепт об'ємніший за лексичне значення слова. Структура концепту набагато складніша і багатогранніша, ніж лексичне значення слова [12, с. 7]. Тобто значення передає певні когнітивні ознаки і компоненти, що утворюють концепт, але це завжди лише частина змісту концепту. Для експлікації всього змісту потрібні зазвичай численні лексичні одиниці, а значить – значення багатьох слів, а також необхідні експериментальні дослідження, які доповнять результати лінгвістичного аналізу.

Значення і концепт співвідносяться як комунікативно релевантна частина і ментальне ціле. Однак значення, що виявляється за допомогою психолінгвістичних експериментів (асоціативне), практично завжди є об'ємнішим та глибшим, ніж його подання у словниках (лексичне), на яке зазвичай спираються лінгвісти у аналізі семантики одиниць мови. Це дозволяє говорити про різні обсяги подання значення у різних дослідницьких

парадигмах. Адже відомо, що ще О. Потебня розмежовував загальновідоме, «ближче» значення слова і «дальше», що включає науково-пізнавальні, емоційні, чуттєві, ознаки. Він [О. Потебня] наполягав на тому, що мовознавці повинні вивчати тільки ближче значення, що відображає лінгвістичні уявлення того часу: вивчається те, що вербалізовано. Дальше значення незрівнянно ближче до концепту, ніж ближче, й інтерес до нього когнітологів та лінгвокогнітологів виправданий. У зміст концепту входять не лише актуально усвідомлювані і використовувані у спілкуванні смислові компоненти, пов'язані зі словом, але й ознаки, які відображають загальну інформаційну базу людини, його енциклопедичні знання про предмет або явище, вони можуть і не виявлятися в його мові і не усвідомлюватися негайно за умови пред'явлення відповідного слова, але є надбанням особистого чи колективного досвіду.

Висновки. Співвідношення концепту, поняття, слова і значення є однією з найбільш складно розв'язуваних і дискусійних проблем у теоретичному мовознавстві наших днів. Це пояснюється тим, що, по-перше, при їх аналізі маємо справу з предикатами плану змісту, не завжди даними досліднику в безпосередньому сприйнятті, судити про природу і властивості яких можна лише на основі непрямих відомостей. По-друге, концепт, поняття, слово і значення є об'єктами, щонайменше, двох наук – логіки та лінгвістики, кожна з яких відрізняється від іншої й цілями, й методами, й акцентами дослідження, не кажучи вже про розходження відповідних термінологічних апаратів. Ось чому сучасна синергетична наукова парадигма відкриває широкі можливості для поглиблення наукових уявлень аналізовані одиниці з обов'язковим розмежуванням відповідних термінів.

Перспективи подальших розвідок пов'язані із застосуванням аналізованих одиниць у дослідженні мовної та концептуальної картин світу українців з урахуванням визначеної специфіки термінів концепт, поняття, слово і значення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ахманова О.С. Очерки по общей и русской лексикологии / О.С. Ахманова. – М., 1957. – 295 с.
2. Болдырев Н.Н. Когнитивная семантика: Курс лекций по английской филологии / Н.Н. Болдырев. – Тамбов: ТГУ, 2002. – 123 с.
3. Большой энциклопедический словарь. Языкознание / [Гл. ред. В.Н. Ярцева]. – М.: Большая российская энциклопедия, 1998. – 685 с.
4. Вежбицкая А. Язык, культура и познания / А. Вежбицкая. – М.: Русские словари, 1997. – 410 с.
5. Воркачев С.Г. Концепт как «зонтиковый термин» / С.Г. Воркачев // Язык, сознание, коммуникация. Вып. 24. – М., 2003 – С. 4-12.
6. Залевская А.А. Психологический подход к проблеме концепта / А.А. Залевская // Методологические проблемы когнитивной лингвистики. – Воронеж: ВГУ, 2001. – С. 12-16.
7. Звегинцев В.А. Очерки по общему языкознанию / В.А. Звегинцев. – М., 1962. – С. 344-346

8. Карасик В.И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс / В.И. Карасик. – М., 2004. – 477 с.
9. Кубрякова Е.С. Концепт. Концептуализация / Е.С. Кубрякова // Краткий словарь когнитивных терминов. – М.: Филологическ. ф-т МГУ, 1996. – С. 90-94.
10. Кузнецов В. Поняття та його моделі / В. Кузнецов // Філософська думка. – 1998. – № 1. – С. 61-80.
11. Маслова В.А. Введение в когнитивную лингвистику: Учебное пособие / В.А. Маслова. – М.: Флинта: Наука, 2004 – 296 с.
12. Пименова М. В. Предисловие. / Введение в когнитивную лингвистику. / [Под ред. М. В. Пименовой]. – Вып. 4. – Кемерово, 2004. – 208 с.
13. Попова З.Д. Когнитивная лингвистика / З.Д. Попова, И.А. Стернин. – М., 2007 – 314 с.
14. Философский энциклопедический словарь / [Гл. редакция: Л.Ф. Ильичев, П.Н. Федосеев, С.М. Ковалев, В.Г. Панов]. – М.: Сов. Энциклопедия, 1989. – 840 с.
15. Шендельс Е.И. Связь языкознания с другими науками / Е.И. Шендельс. – М., 1962. – 64 с.
16. Шишкина С.А. Лингвокультурная и когнитивная репрезентация концепта «интерес» в русском и английском языках: Автореф. дис. канд. филол. наук: 10.02.01 / С.А. Шишкин. – Тюмень, 2007. – 21 с.
17. Lyons J. Introduction to Theoretical Linguistics. – Cambridge, 1968.

УДК 811.161.2'42:82-92

**ПИСЬМЕННОЦЬКА МЕТАМОВНА РЕФЛЕКСІЯ
ЗАГАЛЬНОКОНЦЕПТУАЛЬНОГО СПРЯМУВАННЯ,
ВІДОБРАЖЕНА В ІНТЕРВ'Ю**

**Роман Трифонов, Олена Якименко
(Харків, Україна)**

Розглянуто метамовні вислови й зауваження сучасних українських письменників у їхніх інтерв'ю, що мають форму «абетки». Виділено типи таких метамовних фрагментів, показано їхню спрямованість на вербалізацію індивідуального змісту важливих концептів, дискурсивне позиціонування, стилістичні пріоритети, творення нових лінгвоестетичних феноменів.

Ключові слова: *метамова, мовна особистість письменника, концепт, конотація.*

Рассмотрены метаязыковые высказывания и замечания современных украинских писателей в их интервью, имеющих форму «азбуки». Выделены типы таких метаязыковых фрагментов, показана их направленность на вербаллизацию индивидуального содержания важных концептов, дискурсивное